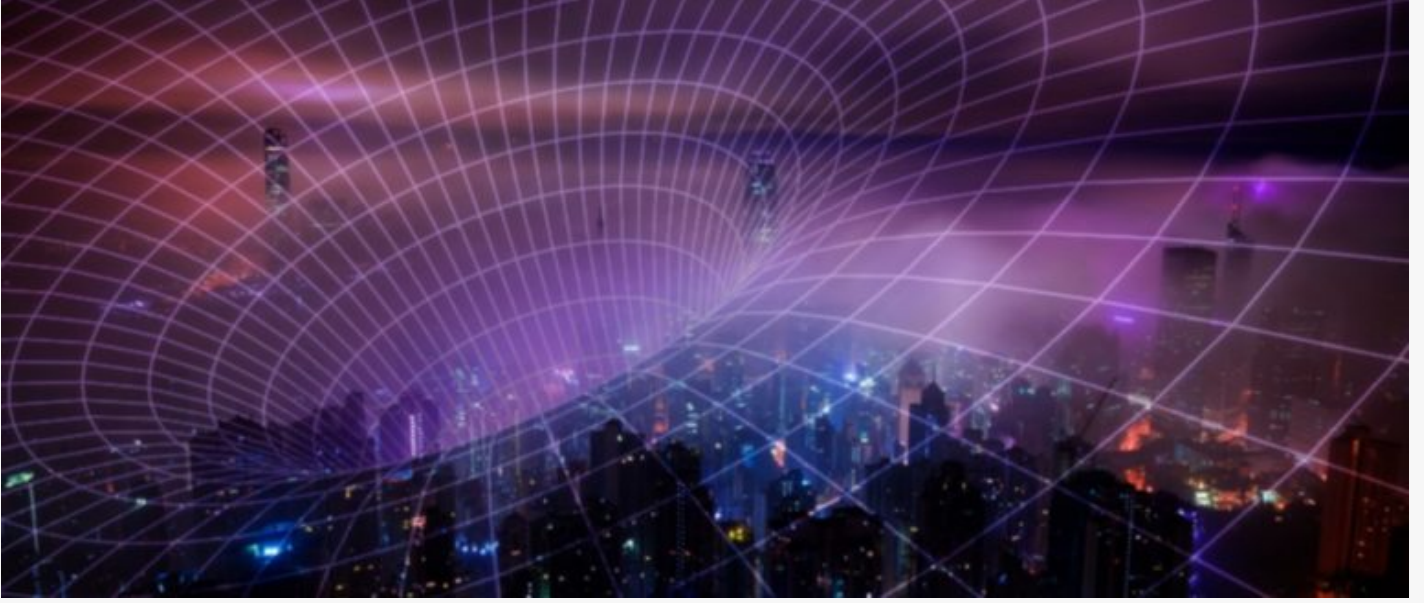

İşarat-ı Gaybiye

Evet Risale-i Nur'un mayası ve meşrebi tefekkür ve şefkat olduğu cihetle, Hazret-i İbrahim'in (as) hususî meşrebi olan tefekkür ve şefkat noktasında tam tevafuk etmek sırrıyla şu sûrede daha ziyade Risale-i Nur'u kucığına alıyor.

Kur'ân-ı Azimüşşan'ın on vücuh-u icazından birisi de, ihbar-ı bilgayb mu'cizesidir ve diğer bir ifadeyle işârât-ı gaybiyesidir.

Üstad Hazretleri 29. âyet'i kerimenin hesabındaki bir sehivden bile bir işaret-i gaybiye çıktığına dikkat çekerek "Küçük bir sehivde büyük bir işaret-i gaybiye gördüm" diyor. Ondan sonra da o sehvin sebebini şöyle anlatıyor:

Malûm Sûre-i İbrahim'in başında "Elif, lam, ra. Bu bir kitapki insanları Rablerinin izniyle inkâr karanlıklarından iman nuruna çıkarman, kudreti herkese galip olan ve hertürlü hamde lâyük olan Allah'ın yoluna kavuşturman için sana indirdik" (İbrahim Sûresi: 1) Bir de bu âyet içinde "Rablerinin izniyle Nur'a erme" cümlesinin makam-ı cifrisi sehven "Bin üç yüz otuz dört (H.1334- M.1915, 16) ederek Risale-i Nur'un fatıhası olan İşarat'ül İ'caz tefsirinin zuhuru ve tab-ı tarihine tevafukla bakar" denilmiş. Halbuki melfuz harflerin makamı bin üçyüz otuz dokuz (H.1339 M.1920, 21) olup, o tefsirin fevkalâde işiharı ve Dar'ül Hikmet tarafından ekser müftülöklere gönderilen nüshalar müteaddit, maddî ve maneî inkılâpların sarsıntılarında vikaye noktasında- çok emareleri ve müftülerin itirafıyla- birer kal'a ve ekser müftülerin ellerinde birer elmas kılınç hükmüne geçmeleri tarihine tevafukla takdirkârane bakar. Okunmayan iki elif sayılsa bin üç üz kırk bir (H.1341 M.1922) edip, Risale-i Nur'un mebd-i zuhuruna tam tamına tevafukla bakar.

Bu küçük sehvin ihtar ettiği mana: Demek bu âyet-i kerîmede Risâle-i Nur'a bakan yalnız onun dört cümlesi değil, belki o birinci sahife ahirine kadar münasebât-ı maneviye cihetinde bir mana-yı remziyle -efrad-ı kesiresi içinde- Risale-i Nur'a gizli bir hususiyetle ima eder, remzen bakar. Demek buradaki sehiv; namazı bozmayan sehiv nev'indedir. Belki de bir hikmete binaen ettirilmiştir. Üstad burada "Ben şimdilik o hakikat-i Remziyeyi beyan edemem" diyor ve kısa bir işaretle yetiniyor.

Evet, Risale-i Nur'un mayası ve meşrebi tefekkür ve şefkat olduğu cihetle, Hazret-i İbrahim'in (as) hususî meşrebi olan tefekkür ve şefkat noktasında tam tevafuk etmek sırrıyla şu sûrede daha ziyade Risale-i Nur'u kucığına alıyor. Baştaki âyet, dört cümle ile en karanlık bir asrın kara kara içinde, zulmet zulmet içinde insanları nura çıkarman ve Kur'ân'dan çıkan bir nura parmak bastığı gibi; en karanlık içinde bulunan ve Risale-i Nur'un cereyanına muhalif gidenleri tarif eder.

Burada bir parantez açarsak, insanların devirlere ve şartlara göre karakterlerinin tezahür ettiğini görürüz. Buna göre de, karalar, zulmetler ve Nur guruplarının teşekkül ettikleri anlaşılır.

Şöyleki:

1- Mekke dönemi çok sade ve iki grup var:

a- Mü'minler. b- Kâfirler.

2- Medine döneminde İslâm devleti kurulunca hemen gruplar üçe çıkmış, çünkü kâfirlerin bir kısmı güç veya otoriteden menfaatlenmek için münafıklar grubunu türetmiş.

Yani grup üçe çıkmış: a- Mümin. b- Kâfir. c- Münafık olmak üzere. Meselâ biri önde namaz kıyor, fakat akli Ebucehil'in yanında, hemen ilk fırsatta bağlılığını tazeliyor. İşte bunlara dikkat çekerek Cenab-ı Hak Maun Sûresi'nde "Veyl olsun o namaz kılanlara" (Maun: 6) buyuruyor.

3- Asrımız şartlarına göre insanların yeniden grup türettiği görülür. Çünkü, Osmanlı mağlûp olmuş, galip devletlerin zihniyeti hâkim olmuştur. Hâkim olan resmî ideoloji karşısında Müslümanlar arasında türetilmiş olan ve en hafif ifadesiyle "mürailik" tezâhür etmiştir. Bunlar "huruc eden" zulûmat gruplarına iltihak ederken, o zulûmata karşı "zuhur eden" Nur gurubuna da, vesile olunmuştur. Böylece grup beşe çıkmış. Yani "mürailik", "münafıklığın" bir çeşididir ki, aynı şeyi Müslüman yaparsa "mürâi" olur ki, buna da başta o zamanın Diyanet Reisi Börekçi misaldir. Çünkü, şapka için attığı imza için "Nokta gibi bir imza attım" diye korkudan attığını itiraf etmiştir. Gerçeği itiraf etmek gerekirse bir tek Nur Talebeleri o ceberrut döneminde bile hapse girmeye, belki idama razı olup mürailiğe razı olmamışlardır. Zaten o dönemlerde hapishaneye girenler de sadece Nurcular olduğu söylenir.

Demek bu asırda grup beşe çıkmış: a- Mü'minler. b- Kâfirler. c- Münafıklar. d- Mürailer. e- Nurcular olmak üzere beş grupla yaşamak mecburiyetindeyiz. Fakat benim en zoruma giden mürailerdir. Zira; şair "Sözü dost özü düşmandan usandım, /Dili melek kalbi şeytandan usandım/ Hepsi neyse ne de dostlar/ Ben, en çok dâvâsız Müslümandan usandım" diyor. İşte bunlar böyle bir şey. Bunlara halk arasında "Sapı bizden" denir.

Yani kâfirlerin korkak ve menfaatperestine "münafık", mü'minlerin korkak ve menfaatçilerine "mürâi" denir. Demek asrımızın, yani İslâm âlemine uygulanan istibdad birçok mü'mini "mürâi" durumuna düşürmüştür. İşte şimdiki en müzmin marazımız ve karanlık noktalardan biri de, mürailerdir.

Bu karalar ve zulûmatlardan neleri anlayacağız?

Hatta bu asrı zifiri karanlık gösteren sadece âyet-i kerimeler değil, bu meselede bir kısım hadisi şeriflerde vardır ve bunlardan biri de Ebu Huzeyfe hadisidir, fakat şimdi o kısma girmeyeceğim.

Aslında bu kara ve zulmetleri birer birer tesbit edip liste çıkarsam ortaya büyük bir ibret tablosu çıkar. Ben de şimdilik ona mezun değilim, ancak bu zulmetlerden yakın tarih içinde âlâ-yı vala ile anlatılan birkaçını ifade edeyim.

Meselâ:

3 Mart 1924'de, bir günde çıkarılan kanunlar şunlardır:

1- Hilâfetin ilgâsı.

2- Bütün medrese veya dinî okulların kapatılması.

3- Osmanlı hânedanının yurt dışına sürülmesi.

4- Şer'îye, Evkaf ve Erkân-ı Harp Daireleri gibi bilumum dinî kamu kurumlarının kapatılması.

5- Din derslerinin bütün okullardan yasaklanması gibi ve 1925 yılında bunlara; hatta hadis-i şerifte dikkat çekilen ahırzaman âlâmetletinden "Allah" lâfza-i Celâlinin yasaklanıp yerine Moğolların putu olan "tanrı" kelimesinin konulmuşdur. Böylece Allah diyenler ceza almış ve 1932'den itibaren şarkıya çevrilen sözde ezan da, eklenerek icra edilmiştir.

Allah rahmet etsin, ezanı tekrar aslına çevirerek bu zulme son verdiği için merhum Başbakan Adnan Menderes dahi 1960 ihtilâliyle idam edilmiştir.

İşte utanç dolu tarihimiz.

Her halde bu gibi zulümler birer kara bulut ve kâbus gibi milletin üzerine çökmüş, ancak 1950 Demokratların iktidarından sonra bu asil millet rahat nefes alabilmiştir.

Elbette kuru ve yaş herşeyi ihtiva eden bir İlâhî Kitab'ın Hz. Adem'den beri en büyük musîbet olan, hak dini devre dışı bırakan böyle bir hadiseye dikkat çekmemesi düşünülemez, çekmemesi haşa tabir-i caizse nâkise olur.

Buna rağmen bu hakikate itiraza yeltenenler bu mu'cize kitaba saygısızlık etmenin ötesinde, beşer kitabına kıyas ederek hakaret etmiş olurlar.

Bu vesileyle tevafuklu bir demet de, zulmetlerin zıddı olan ve bu zulmetleri izale eden Nurlar'dan takdim edeyim.

Malûm; Üstadın karyesi veya köyü Nurs'tur, annesi Nuriye'dir, hocası Nur Muhammed'dir. Okuduğu yerlerden biri Norşin'dir, eserlerinin adı Risale-i Nurlar'dır, ilham kaynağı Nur Sûresi olup, Nur âyetinin on parmakla Risale-i Nur'u gösterme gerçeğidir. Bir gün Üstad Van'da kaldığı caminin adı dahi Norşin Camii olup hatta hücrelerine tekabül eden levhası da Osman'ı Zinnureyn'e ait olduğunu görünce yanlış hatırlamıyorsa talebesi Molla Hamid Ağabey'e "Molla Hamid, ben Nurlar içinde kaldım" diye lâtife edip, bu nurları da zikrettiği "Son Şahitler" gibi hatıralarda zikredilir.

Zaten iştilal ettiği Esmâ, iman, Kur'ân, İslâm hepsi nurdur. Mantiken de, "Her şey zıddı ile kâimdir" ve kaideten de, "Tuğref'ül eşya bi ezdadiha" (Mevcutat zıtlarıyla bilinir) kaziyeye-i muhkemedir ve böylece muarız da, karalarla bezendiğinden müzlim bir nokta kalmamıştır.

Bundan sonraki bölümde son âyetlere devam edelim.

Üçüncü Âyet: Bu âyeti kerimede "Onlar dünya hayatını seve seve ahirete tercih ederler, halkı Allah yolundan alıkoyarlar ve doğru yolu eğri göstermeye çalışırlar. Öyleleri haktan çok uzak bir sapıklık içindedirler." (İbrahim Sûresi: 3)

Bu dahi üç cümlesiyle bazı münasebat-ı maneviye ve muvafakatı mefhumiyeye cihetinde ve hem Risale-i Nur'un mesleğine, hem mühlidlerin mesleğine imanen bakar.

Ve birinci cümlesiyle der ki: "O bedbahtlar, bazı ehli imanın (imanları beraber olduğu halde) ve bir kısım ehli ilmin (ahireti tam bildikleri halde) onlara iltihak delâletiyle, bilerek ve severek hayat-ı dünyeviyeyi dine ve ahirete, yani elması elmas tanıdığı ve bulduğu halde beş paralık şişeyi ona tercih etmek gibi; sefahat-i hayatı din-i hissiyata muannidane tercih edip dinsizlik ile iftihar ederler." Bu cümlelerin bu asra hususiyeti var. Çünkü, hiçbir asır böyle tarzı göstermemiş. Sair asırlarda o ehl-i dalâlet, ahireti bilmiyor ve inkâr ediyor. Elması elmas bilmiyor, dünyayı tercih ediyor."

Bu meselenin bence izahı "münafıktan" ziyade "mürâilik" diye izaha çalıştığım durum olsa gerektir. Yoksa nasıl oluyor da şimdiki oranını bilmiyorum, ancak hep denilen "yüzde doksan dokuzu Müslüman olan Türkiye" denir. Bu nasıl yüzde doksan dokuz?" demekten insan kendini alamıyor.

Böyle mü'minliğin, fikhî durumları da, ayrıca ele alınması gerekir. Fakat kim ele alacak? "Himmete muhtaç dede kaldı ki gayriye himmet ede" vaziyetinde olanlar mı ele alacak? Yani öyle vahim duruma düşülmüş ki, böyle bir problemi çözecek sağlam, ehil adam bile bulunamıyor. Buna ecdat "kaht-ı rical" demişler.

Birde "Et kokarsa tuz çare, tuz kokarsa ne çare" diye bir söz daha var ki, bugünkü hocaların durumuna tam uyar. Malûm geçmişte Diyanet reisinin attığı imza gibi. Bana sorulursa çareyi "Mehdi" olarak söylerim, çünkü; Allah'ın dininde çözümsüzlük olamaz! İşine gelmeyenler, umurumda değildir. Ben; Hakk'ın hatırına bakarım.

İkinci cümlesi olan "Halkı, Allah yolundan alı koyarlar" ile der ki: O bedbahtların dalâleti; muhabbeti hayattan ve temerrütten neş'et ettiği için, kendi halleriyle durmuyorlar, tecavüz ediyorlar. Bildikleri ve onunla ecdatları bağlı olan dine adavetkârane bakarak, menbalarını kurutmak ve esasatını bozmak ve kapı ve yollarını kapatmak istiyorlar.

Böylesine bir cinayeti yapan kim olabilir ve bunun dini hükmü nedir? Bu gibi meselelerin hepsi günümüzün çözüm bekleyen problemleridir.

Madem bu felâketler muhabbeti hayattan çıkıyor, çünkü hadis-i şerifte “Dünya sevgisi bütün hataların başıdır” buyuruluyor.

Bu durumda o bir Yahudiliktir zira, Yahudilerin iki özelliği; hubb-u hayat (hayat sevgisi) ve havf-ı memat (ölüm korkusu)dur. Yani onlar batıl dinin bozuk insanları, bunlar hak dinin bozuk Müslümanlarıdır. Aradaki farkı takdirlerinize havale ederim.

Üçüncü cümlesi ile der ki onların dalâletleri fenden, felsefeden geldiği için acip bir gurur ve garip bir firavunluk ve dehşetli bir enaniyet onlara verip nefislerini öyle şımartmış ki, kâinatı idare eden İlâhî kanunların şuâlarını ve insan âleminde o hakâikın düsturlarını süfli hevesatlarına ve müştehiyatlarına (İştahlarını celbeden) menhiyatlara müsait görmediklerinden (haşa, haşa!) eğri, yanlış, noksan bulmak istiyorlar.

Hatta onlar kendileri için gurur vesilesi olan fen nedir onu dahi bilmiyorlar, zira Üstad; Fen: “kavanin-i kevnîyenin (Allah'ın kâinatta cereyan eden fitrat kanunlarının) tesbitinden ibarettir” der.

Bu gerçeği bilse onlar herkesten daha dindar olması gerekmez mi? “Ey cehalet sen bir püsküllü belâsın nerede felâket işte sen ordasın” diye boşa denilmemiştir.

İşte bu âyet üç cümlesiyle manen bu asırda acip bir taife-i dalleye tam tevafuk-u manevî ile mana-yı işarisiyle çok efradı içinde hususî baktığı gibi tevafuk-u cifriyle dahi başlarına parmak basıyor.

Evet evvelki cümle olan (ellezine yestehibbune)nin makamı (1327) eğer şeddeli lam ve be ikişer sayılsa Arabi tarihiyle (1359) olup o tuğyanlı taifenin savletli zamanını (M.1943 İkinci Dünya Savaşı'na işaret eder) göstererek tam tevafukla bakar ve o taifeye de dikkat çeker.